

Amerikanski prezident Washington je bil še kot majhen deček sekirico dobil v dar. V otročji nevednosti gre ter obeli prelepo očetovo črešnjo, da se je morala posušiti. Oče, ki ni vedel, kdo je aaredil to škodo, je bil zelo užaljen in je rekel, da bi raje plačal 60 gld. kakor da se mu je pokvarilo to drevo. Ko pride mali sinček, ga vpraša: „Jurij, kdo je pokvaril drevesce?“ Deček se prestraši, a kmalu zopet osrči ter naravnost pové: „Oče, lagati se ne morem, jaz sem storil.“ Očeta je tako razveselila ta resnicoljubnost, da ga radostno objame, rekoč: „Tvoja odkritosrčnost in ljubezen do resnice me je obiluo odškodovala za poškodovano drevo; ljubša mi je, kakor tisoč dreves z najboljším sadjem.“

Ako sv. pismo pravi o laži, da so lažnive ustnice Gospodu gnusoba in da je laž grd madež na človeku, moramo pa nasprotno vzklikniti o resnici: „Kako lepe so ustnice, ki vedno govoré resnico, in kako krasno spričevalo je za človeka to, če se mu more reči, da se še ni nikdar zlagal!

Premeteni Andrejček.

^v**Z**e v prvi mladosti je bil Kotnikov Andrejček prav razposajen. Nobene stvari ni mogel pustiti pri miru. Nagajal je zdaj očetu, zdaj materi, zdaj komu drugemu, in marsikdaj je prejel plačilo za svojo nagajivost. Ali Andrejček se je že utrdil in nič se ni poboljšal. Pa ne mislite, da je bil Andrejček hudobnega srca; o ne, bil je pač take narave. Njegova kri se ni nikoli mogla mirno pretakati po žilah.

„Oh, Andrejček, kaj bo iz tebe? Nič ne ubogaš, vedno nagajaš, ti boš nekdam še velik revež“, rekla mu je večkrat mati.

„O, ne bojte se mati, saj nisem tak, kakor mislite. Kaj pa je za to, če vedno ne žedim v zapečku!“ se je odrezal navadno Andrejček.

Mlakarjev Tone mu je dejal ob neki priliki v šali:

„Ti, Andrejček, tebe bodo še obesili, če jim ne boš ušel!“

„Ne bodo me, ne. Mislite, da se jim bom kar tako pustil!“

Andrejček je rastle in z leti vred je rastle tudi njegova hudomušnost. Opravil je že nedeljsko šolo.

„Kaj bodeva pa zdaj počela, Andrejček?“ mu pravi oče nekega dne z resnim glasom. „Tvojih otročarij mora biti konec. Poprijeti se moraš kakega rokodelstva. Doma ne moreš biti vedno. Tako tje v en dan ne moreš živeti. Pomisli, kaj bi te najbolj veselilo. Za kar se odločiš, mi sporoči, in jaz bom ukrenil vse potrebno.“

Te očetove besede so Andrejčka hudo zadele. Sam ni še nič premišljal, da bi se bilo treba kedaj ločiti od doma. Premišljal je in premišljal, za kaj bi se odločil, in sklenil je, da postane črevljar. To rokodelstvo mu je najbolj ugajalo. V njegovi rojstni vasi so imeli namreč črevljarja — Dreto, ki je bil središče vsega življenja v vasi. K temu je Andrejče od nekdaj najraje zahajal, ker se je mogel pri njem kratkočasiti, kolikor se je le hotel.

„Oče, črevljar bom!“

„No, če je tebi prav, meni je tudi! Samo to ti povem, da se ne boš učil pri Dreti. Pri njem se ne bi navadil ničesar. V mesto te pošljem, da se pošteno izučiš!“

Andrejčku je bilo silno hudo. V duhu si je že predstavljal, kako veselo bo pri Dreti, ko bo vedno pri njem. Kako krasno, kako veselo. Na, zdaj bo pa moral v mesto in vse njegove lepe sanje so padle v — prah. Jako rad bi ostal v rodni vasi, ali očetu se vendar ni upal upirati.

„Pa v mesto no, kakor hočete...“ je izgovoril jecljaje.

„Mati ti pripravijo perilo, jaz bom skrbel za obleko, in prihodnji teden odideva v mesto.“

Andrejček se je pripravil na odhod. Hitro so mu minili zadnji dnevi in treba se je bilo posloviti. Posloviti se je moral od rodne kraja, kjer je preživel

zorno mladost, kjer je preživel toliko lepih uric. Odšel je v mesto z očetom. Tu mu je preskrbel oče mojstra.

„Pa pazite na fanta — je nekoliko živ in lahko-mišljen — da se dobro izučil!“

„Bodite brez skrbi, oče! Če bi se kje dobro izučil, se bo pri meni. Priden bo moral biti in ubogati, pa bo vse dobro.“

Oče je odšel domov.

„Z Bogom! Pa pozdravite mater in vse!“ se je izvilo iz Andrejčkovih prsi.

„Bom, bom, z Bogom! pa priden bodi!“

Andrejček je ostal sam, sam med tujimi ljudmi. Dolgčas se ga je polotil. Zamislil se je v krasne dneve, katere je preživel doma, in hudo mu je bilo, silno hudo.

„Kar domov bi jo popihal, samo da bi prav vedel, kod se gre“, si je večkrat mislil. Toda čas zaceli vse rane in zacelil je tudi Andrejčkovo. Nič slabega se ni godilo Andrejčku. Priden je moral biti in mojster ga je imel rad. Preteklo je par mesecev in Andrejček ni več mislil, da bi jo udaril domov. Udal se je usodi in voljno je prenašal vse, kar ga je doletelo. Njegova dobra volja se je zopet poživila.

Bilo je neke nedelje zjutraj

Andrejčkov mojster in njegova žena sta se odpravila v cerkev. Andrejček je ostal sam doma.

„Boš šel ti pa ob desetih k maši, Andrejček, ali ne?“ pravi mojster.

„Kakor hočete!“

„Pa dobro varuj!“ pravi mojster, odhajajoč.

„Bom že!“

„Oh, Andrejček, v sobo sem dejala mleko. Pazi, da mačka ne pride noter!“ pravi skrbna gospodinja.

„Nič se ne bojte!“ pravi Andrejček junaško. „Za to bom že skrbel.“

„Torej z Bogom!“

„Z Bogom!“

Andrejček je bil za nekaj časa gospodar v črev-ljarjevem stanovanju. Ni vedel, kaj bi počel. Hodil je semtertje in postalo mu je dolgčas.

„Na mleko pazi, mi je rekla gospodinja. Kje pa je tisto mleko? — Aha, na mizi!“

Andrejček se je zagledal v mleko. Lepa smetana ga je jako bôdla v oči „Kaj, ko bi jo ... Ne! gospodinja mi je rekla, naj pazim, da ...

V Andrejčku se je bil boj mej dobrim in hudim. A ni bil dovolj utrjen. Premagan je bil. Vzel je žlico, posnel smetano, in kam jo je spravil, si lahko mislite. Smetane ni bilo več.

Andrejčku se je začela oglašati vest. Ali bi povedal gospodinji, da je on sam smetano ... Kako bi se izvil iz te stiske?

Gospodar in gospodinja sta morala vsak čas iz cerkve priti domov.

Andrejček je mislil in mislil in, ker je bil zvita butica, se je rešil iz zagate. To je pa prišlo tako-le:

V črevljarskem stanovanju je bilo med sobo in kuhinjo malo okence. To je Andrejček dobro porabil. Sklenil je namreč zvreči vso krivdo na mačko ...

Mačko je ujel in jo potisnil v mleko. Potem pa jo je pustil v sobi. Okence je pustil priprto, tako, da mačka ni mogla iz sobe; vedelo se je pa, da je mačka morala priti skozi okence v sobo. Vesel je bil, ker se je rešil na tak način. Šel je na dvorišče. snažil črevlje in čakal, da prideta gospodar in gospodinja.

Kmalu je prišla gospodinja sama domov. Andrejček se je delal, kakor da je ves zamišljen v delo.

„Andrejček, Andrejček!“

„Kaj pa je?“

„Poglej mleko! mačka je bila pri njem!“

„Lejte, saj res. Ves gobček ima pobeljen od mleka.“

„Res, res, neroda, ali nisi mogel paziti? Ali ti nisem tako naročala, da pazi na mleko?“

„Jaz ne morem nič za to. Mačka je šla skozi okence v sobo. — Bil sem zunaj, zato nisem mogel nič zapaziti!“

* * *

Uboga mačka! Vso jezo hude gospodinje je morala čutiti. Andrejček se je pa na tako lahek način kazni odtegnil. Skoda, da ni znala govoriti, da bi prišla resnica na dan.

Mirko Zvonovič.

